

Sygn. akt V CSK 500/13

POSTANOWIENIE

Dnia 20 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa F. Spółki z o.o. w B.

przeciwko P. S.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 20 maja 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej od wyroku

Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 7 maja 2013 r., sygn. akt V ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powódki F. sp. z o.o. z siedzibą w B. od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 7 maja 2013 r. należy zważyć, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na przesłankach uregulowanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Przesłanki te nie zostały spełnione.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m. in.:

postanowienie SN z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tym, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo, iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącą rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć. Skarżącą obciąża obowiązek przedstawienia odrębnej i pogłębionej argumentacji prawnej wskazującej na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, zawierającej szczegółowy opis tego, na czym polegają poważne wątpliwości interpretacyjne.

Zdaniem skarżącej, w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne oraz istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, tj. art. 228 pkt 2 w zw. z art. 17 § 1 k.s.h., sprowadzające się do ustalenia „czy wytoczenie przez spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością powództwa o naprawienie szkody wyrządzonej przy sprawowaniu zarządu, bez przedłożenia odpowiedniej uchwały Zgromadzenia Wspólników podjętej w trybie art. 228 pkt 2 k.s.h. przesądza o braku legitymacji czynnej spółki i konieczności oddalenia powództwa, a ponadto „istnieje potrzeba dokonania przez Sąd Najwyższy analizy porównawczej powyższego zagadnienia prawnego z uregulowaniem przykładowo zawartym w art. 296 k.k., przede wszystkim pod kątem postulatu spójności systemu prawnego”. Przedstawione przez skarżącą uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zawiera takiej argumentacji jurydycznej, za pomocą której wykazałaby możliwość wystąpienia odmiennych ocen prezentowanych problemów, czy tego, że przepisy te nie doczekały się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych. Problem prawny podniesiony przez powódkę dotyczący art. 228 pkt 2 w zw. z art. 17 § 1 k.s.h. został już wyjaśniony w orzecznictwie Sądu Najwyższego i nie wymaga dalszych wyjaśnień (zob.: wyrok z dnia 4 lipca 2012 r., sygn. akt

I CSK 635/11, niepubl.), a jego rozstrzygnięcie nie miałoby znaczenia w niniejszej sprawie, skoro wyrządzenie szkody powódce nie zostało przez nią udowodnione (por. postanowienie SN z dnia 26 września 2005 r., sygn. akt II PK 98/05, OSNP z 2006 r., nr 15-16, poz. 243). Rozstrzygnięcie problemu prawnego związanego z art. 296 k.k. także nie miałoby znaczenia w niniejszej sprawie; Sąd Apelacyjny w ogóle nie rozpoznawał niniejszej sprawy w oparciu o ten przepis. Natomiast skarżąca – niezależnie od braku precyzji w formułowaniu zagadnienia prawnego - i tak nie przedstawiła stosownej argumentacji prawnej, przy pomocy której wykazałaby ona zaistnienie istotnego zagadnienia prawnego dotyczącego art. 296 k.k.

Wobec niestwierdzenia przesłanek uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

[aw]